

Arrest

nr. 203 773 van 14 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Kotban (Salmas, Iran) en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U bent gekend onder de naam 'Me. (...)'. Vijf à zes dagen voor 10 november 2011 kwam de imam van uw dorp 's avonds bij jullie thuis langs. De imam was in het gezelschap van een gewapende man die buiten bleef. Hij zei tegen uw vader, die bedlegerig was omwille van een ziekte, dat hij diende op te staan, mee te komen naar de moskee en 50.000 à 100.000 tuman mee te brengen. Uw vader zei dat dit geen probleem was, waarop de imam jullie woning verliet. Uw vader zei tegen u dat u naar de moskee diende te gaan en gaf u het geld mee. U ging naar de

moskee waar zich heel wat dorpelingen hadden verzameld. U ging naast uw burens zitten, terwijl achter de microfoon van de moskee uw oom langs moederskant, K'. M. A. (...), die aangesloten is bij een Koerdische partij, plaats nam. U had uw oom nog nooit gezien, maar u herkende hem van op de foto bij jullie thuis. Daarnaast zag u een oom langs vaderskant met hem spreken waardoor u zeker was dat hij het was. Uw oom gaf een toespraak in de moskee over de rechten van de Koerden, over hoe de wapens werden opgenomen om voor de rechten en de taal van de Koerden te strijden en dat er geld voor deze strijd zou worden ingezameld. Uw oom en zijn kameraden waren gewapend en droegen groene traditionele Koerdische kledij. Na de toespraak van uw oom K'. (...) werd er geld ingezameld door de imam en één van de vrienden van uw oom. Zij gingen in de moskee bij iedereen langs en schreven op een lijst de namen van iedereen die doneerde en welk bedrag zij gaven. Nadat u uw donatie had gedaan, ging u naar uw oom K'. (...) toe en stelde u voor als de zoon van zijn zus. Hij was blij om u te zien en zei dat hij met u mee naar huis zou gaan. Na een tijdje vertrokken jullie naar uw woning in het gezelschap van twee à drie vrienden van uw oom. Onderweg praatten u en uw oom over algemene zaken over het dorp en uw familie. Aangekomen thuis ontvingen uw ouders K'. (...) – de andere personen bleven buiten - en vroegen zij elkaar hoe het ging. Na een tijdje vroeg K'. (...) aan uw vader of hij hem en zijn vrienden met de wagen kon vervoeren naar het dorp Kharis. Uw vader zei dat hij ziek was, maar gaf u de sleutel en zei dat u hen diende te vervoeren. U was er blij mee want u wou tijd spenderen met uw oom. Jullie gingen naar de wagen en uw oom K'. (...) en een ander vriend van hem stapten voorin bij u in, terwijl een derde persoon in de laadruimte plaatsnam. Onderweg, vlakbij uw huis, namen jullie nog vijf à zes andere vrienden van uw oom mee in de laadruimte. Gedurende de rit van tien à vijftien minuten vroeg uw oom u allerlei zaken over het dorp en zaken over uw familie. Er werd u gezegd te parkeren tussen de woning van de imam en de moskee. Ze stapten allemaal uit de wagen en er werd u gezegd te wachten in de auto. U wachtte daar vijftig minuten à één uur en u zag ondertussen de imam en de mensen naar de moskee gaan. Uw oom en zijn vrienden kwamen na afloop zowel uit de woning van de imam als uit de moskee en stapten terug de wagen in. K'. (...) zei tegen u dat u diende te rijden en dat hij u wel zou vertellen waar u naartoe diende te gaan. U reed door een aantal dorpen en een vallei en na een viertal uur – u en uw oom bleven heel de tijd over het dorp en uw familie praten - kwam u aan een kruispunt. U diende rechtdoor te rijden en uw oom zei tegen u dat wanneer u hen had afgezet, u terug naar dit kruispunt diende te komen en een andere weg diende te nemen door linksaf te gaan. U reed een vallei in, waarna u omhoog diende te rijden. U zette hen af dichtbij de top van een berg en zij stapten uit de wagen. Uw oom kwam afscheid nemen van u en hielp u keren. U reed terug naar het kruispunt en ging linksaf zoals K'. (...) u zei. Na een paar minuten wist u echter niet meer waar u was en stopte u. Er kwam een wagen langs die u de weg toonde tot aan een plek vanwaar u zelf de weg kende. U reed naar huis en thuis aangekomen, rond zes uur 's ochtends, zaten uw ouders u op te wachten. Zij waren boos dat u zo lang was weggebleven en omdat u hen niet bozer wou maken, ging u naar een veld dat u bewerkte zo'n tien minuten te voet van uw woning. Rond tien à elf uur kwam uw moeder naar het veld waar u werkte. Zij was aan het wenen en vertelde u dat na u vertrokken was die ochtend de politie was langsgelopen en naar u had gevraagd. Daarbij was het huis doorzocht en uw vader meegenomen. Uw moeder zei dat u daar moest blijven en dat zij u iets zouden laten weten. Een uur later kwam uw neef langs vaderskant, S. (...), en bracht hij u naar het huis van uw tante langs vaderskant, Baji, in Dishwan (Iran). Via de zoon van uw tante, N. (...), die het op zijn beurt van zijn broer – die het tevens ook uw schoonbroer is – had, die het op zijn beurt van uw broer en oom langs vaderskant verkreeg u nieuws over de situatie van uw vader. U hoorde dat uw vader gefolterd was en dat er gevraagd was waar u verbleef. Daarbij kreeg hij een foto van u te zien. Hierop besloot u Iran te verlaten nadat u vier à vijf dagen bij uw tante had doorgebracht. U reisde met de hulp van een smokkelaar illegaal naar Turkije waar u zich aanmeldde op 11 november 2011 bij de UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees). Na een eerste interview kreeg u een positief antwoord en werd u erkend door de UNHCR. U deed ook een interview waarin u landen kon aangeven voor hervestiging, maar dit werd steeds geweigerd door de gevraagde landen. De eerste tien maanden woonde u in Van (Turkije) en daarna in Siwas (Turkije). Zo'n vier à vijf jaar geleden werden uw broer K. (...) en uw neef S'. (...) op weg naar Teheran neergeschoten door de Iraanse autoriteiten. Wanneer uw broer zijn neef te hulp wou schieten greep hij per ongeluk naar de zak van een politieagent en hiervoor werden zij veroordeeld tot één jaar celstraf. In de zesde of zevende maand van 1395 (Iraanse jaartelling, komt overeen met augustus/september/ oktober 2015) keerden uw broers, M. A. H. (...) (O.V. (...)) en K. (...) van de stad naar huis wanneer zij aan een controlepost werden tegengehouden en zij ondervraagd werden over PJAK (Partij voor een vrij leven in Koerdistan). Zij werden gearresteerd en beschuldigd van het vervoeren van drie mensen van PJAK. K. (...) werd tot levenslang veroordeeld, maar H. (...) kon na zo'n twintig dagen ontsnappen uit de rechtbank en vluchtte naar Turkije. U besloot samen met hem naar Europa te reizen. Zo'n jaar geleden reisde u samen met H. (...) naar Bulgarije – u reisde een dag eerder dan uw broer – en u vertrok ook eerder dan hem uit Bulgarije naar Servië. In Hongarije ontmoetten jullie elkaar terug en reisden jullie samen verder naar België. Op 13 maart 2017

diende u een asielaanvraag in. Uw broer H. (...) vertelde u dat uw vader na uw vertrek nog meerdere malen aangehouden werd door de Iraanse autoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele cart-e-melli (identiteitskaart); een kopie van een document van de UNHCR met verwijzing naar een dossiernummer; een URLadres die verwijst naar bovenstaand document van de UNHCR; en een artikel over het incident waarbij uw broer K. (...) betrokken was en beschoten werd door de Iraanse politie, d.d. 28/01/2013.

B. Motivering

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u op 11 augustus 2013 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Turkije. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Iran.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §16° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Iran te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 11 augustus 2013 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

U verklaarde dat u Iran heeft verlaten omwille van uw betrokkenheid bij het vervoeren van uw oom, die aangesloten is bij een Koerdische partij, en zijn vrienden van uw dorp naar een andere plek en de problemen die u daardoor ondervond met de Iraanse autoriteiten.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er een aantal elementen in uw verklaringen zijn die ernstige twijfels doen rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde hulp aan uw oom en zijn vrienden. Zo verklaarde u dat u niet weet tot welke Koerdische organisatie of partij uw oom behoorde. Hijzelf noch zijn vrienden maakten dit niet kenbaar, ook al hield uw oom een toespraak in de moskee om geld in te zamelen (CGVS, p. 18, 22). Anderzijds informeerde u op geen enkel moment bij uw oom bij welke Koerdische partij of organisatie hij aangesloten was, ook al had u daar veelvuldig de kans toe tijdens de momenten in de wagen wanneer u uw oom vervoerde. U stelde dat u gewoon naar uw oom wou luisteren en dat het niet bij u was opgekomen om deze vraag te stellen (CGVS, p. 22, 28). Het is dan ook bevreemdend dat u niet weet tot welke Koerdische organisatie of partij uw oom behoorde. Daarnaast stelde u dat er geld ingezameld werd door de imam en een vriend van uw oom en

dat de gegevens van de personen die geld doneerden samen met het bedrag op een lijst werden genoteerd (CGVS, p. 19-20). Het is evenwel geenszins geloofwaardig dat deze gegevens genoteerd zouden worden gezien de actieve vervolging van Koerdische partijen en hun aanhangers door de Iraanse autoriteiten. Redelijkerwijze kan er verwacht worden dat er een zekere voorzichtigheid aan de dag wordt gelegd bij het inzamelen van fondsen door deze partijen. Geconfronteerd met deze bedenking, stelde u dat u deed wat andere mensen die avond deden en dat u niet wist dat het gevaarlijk is (CGVS, p. 19-20). Dit is echter niet in overeenstemming met dat u zelf eerder aangaf dat deze partijen verboden zijn in Iran (CGVS, p. 19).

Verder dient gewezen te worden op enkele merkwaardigheden die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aantasten. Zo verklaarde u dat de imam die bij jullie langskwam die avond en aan uw vader vroeg om naar de moskee te komen, in het gezelschap was van een gewapende man die buiten bleef wachten. Gevraagd of het normaal was dat de imam in het gezelschap van een gewapende man langskwam, gaf u aan dat het de eerste keer was dat u hem in het gezelschap zag van een gewapende man en dat u zich daarbij afvroeg wie die persoon was en wat deze bij de imam deed. Echter maakte u op geen enkel moment melding van deze gewapende man tegenover uw vader toen hij u naar de moskee stuurde met geld (CGVS 16-17). Gevraagd waarom u dit niet aan uw vader vertelde, stelde u dat zo maar niet gedaan te hebben (CGVS, p. 17), om even later dan te stellen dat u zich niet meer kan herinneren of u dit al dan niet tegen uw vader heeft gezegd (CGVS, p. 17). Voorts stelde u dat u uw oom en zijn vrienden naar een ander dorp, Kharis, bracht waar u diende te parkeren tussen het huis van de imam en de moskee. U bleef in de wagen en stond hier ongeveer een uur op een zichtbare plek terwijl er mensen van het dorp naar de moskee gingen en er ondertussen gewapende Koerdische strijders in en uit uw wagen stapten (CGVS, p. 24-25). Gevraagd of dit niet gevaarlijk was, stelde u dat u dit toen niet wist en enkel deed wat uw oom K'. (...) u zei, maar dat u nu wel weet dat dit gevaarlijk was (CGVS, p. 25-26). Gelet op het illegale karakter van wat jullie daar deden, is het opmerkelijk dat dit allemaal zo zichtbaar gebeurde.

U verklaarde vervolgens via diverse familieleden vernomen te hebben dat uw vader gemarteld werd door de Iraanse autoriteiten, dat hij over u ondervraagd was en dat hem een foto werd getoond van u in uw wagen tijdens die nacht dat u die strijders had vervoerd (CGVS, p. 31, 33) U stelde evenwel dat uw vader wanneer u nog in Iran was nog steeds gevangen zat en hij pas vrijkwam wanneer u Iran verlaten had (CGVS, p. 32-33). Geconfronteerd met hoe dat uw familieleden u konden vertellen wat er met uw vader gebeurde terwijl hij eigenlijk nog gevangen zat, repliceerde u dat u niet wist hoe zij dit te weten waren gekomen (CGVS, p. 33-34). U informeerde op geen enkele moment rechtstreeks bij uw vader (na zijn vrijlating) over wat er met hem gebeurd was nadat hij gearresteerd werd. U deed dit niet omdat het onmogelijk is om over zulke zaken te spreken over de telefoon vanwege de veiligheid (CGVS, p. 33). Gelet op het feit dat u wel nog in contact staat met uw vader om over andere zaken te praten, overtuigt deze verklaring niet (CGVS, p. 33). U stelde wel op de hoogte te zijn – nog voor u uw broer H. (...) terug zag - dat uw vader na uw vertrek omwille van u meerdere keren nog werd meegenomen door de Iraanse autoriteiten. U wist dit misschien van vrienden via internet (CGVS, p. 34). Gevraagd om dit iets concreter te maken, kon u zich plots niet meer herinneren van wie, uw broer of vrienden, u dat gehoord had (CGVS, p. 35).

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van het vervoeren van uw oom en zijn vrienden.

Aan uw verklaringen dat uw broer K. (...) en uw neef S'. (...) zo'n vier à vijf jaar geleden beschoten werden door de Iraanse autoriteiten en dat K. (...) als gevolg hiervan tot een jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, kan evenmin enig geloof gehecht worden. U legde ter staving van dit incident enkel een artikel van Kurdistan Media neer. In dat artikel is wel degelijk sprake van een K. A. (...) uit Kotban, maar het artikel bericht enkel over het schietincident. Een kopie van de shenasnameh van jullie ouders werd ingediend door uw broer H. (...), maar bevatte enkel de eerste pagina – terwijl er duidelijk aan jullie beiden werd gevraagd om alle pagina's van de shenasnameh in te dienen (CGVS, p. 39 / CGVS H. (...), p. 13). Hierdoor kan niet worden vastgesteld of dat K. A. (...) uw broer is. Wat betreft de veroordeling van K. (...) tot een jaar gevangenisstraf kon u geen enkel document voorleggen. U stelde hier niet aan te kunnen raken en ook niet te weten of uw familie over documenten beschikt die dit zouden kunnen staven. U had dit ook nog nooit gevraagd en wenste hen daar niet lastig mee te vallen omdat zij al voldoende problemen hadden (CGVS, p. 37-38). Deze verklaringen overtuigen echter niet, aangezien u wel aangaf dat u de mogelijkheid had om een kopie van de shenasnameh bij uw ouders op te vragen (CGVS, p. 12).

In het kader van de asielaanvraag van uw broer M. A. H. (...) (O.V. (...)) werd een weigeringsbeslissing genomen. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde problemen van hem en zijn broer K. (...) sinds de zesde/zevende maand van 1395 (augustus/september/oktober 2015).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw persoonsgegevens worden niet betwist. Uw documenten betreffende de UNHCR en het artikel dat u indiende betreffende K. (...) werden reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel “aangaande de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen” wijst verzoekende partij erop dat artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de voorwaarden bepaalt waaronder de commissaris-generaal bij gebrek aan bewijselementen de asielaanvraag toch geloofwaardig kan bevinden. Vervolgens geeft verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over de verdeling van de bewijslast en de wijze waarop de verklaringen van een asielzoeker moeten worden beoordeeld en meent zij dat haar verklaringen onterecht als ongeloofwaardig worden beschouwd. In een tweede middel “aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling” geeft verzoekende partij een theoretische uiteenzetting van het begrip ‘vervolgving’ in de zin de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en duidt zij tevens op het ‘objectieve element’ en het ‘subjectieve element’ van een ‘gegronde vrees voor vervolging’. Verzoekende partij stelt dat *in casu* duidelijk blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een derde middel “aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut” verwijst verzoekende partij naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, stellende dat zij op zijn minst trauma’s heeft opgelopen omwille van de imminente dreiging omwille van politieke redenen. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij aantoonbaar dat zij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade daar zij bij een terugkeer riskeert te worden gearresteerd door de autoriteiten van haar land van herkomst. In een vierde en laatste middel haalt verzoekende partij ten slotte de schending aan van “het verbod van willekeur”, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het vierde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van voormeld Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus

dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt dat zij formeel achter haar verklaringen blijft staan en dat zij niets anders dan de waarheid heeft verteld. Zij duidt erop dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, zoals haar leeftijd, psychologische toestand en haar achtergrond. In het bijzonder werd geen rekening gehouden met het feit dat zij "*verward en ernstig getraumatiseerd*" is door wat er gebeurd is. Verzoekende partij benadrukt verder dat zij de waarheid heeft verteld maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Zij heeft in de mate van het mogelijke geantwoord op de vragen die haar werden gesteld, doch wist zij niet alles en kon zij ook niet alles weten. Verder meent verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert bewijst. Verzoekende partij hekelt het feit dat verwerende partij haar verklaringen "*zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig*".

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verwerende partij in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze motiveert waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van het vervoeren van haar oom en zijn vrienden. Meer bepaald werden aangaande belangrijke elementen van haar asielaanvraag verschillende onwetendheden en onaannemelijkheden vastgesteld. Ook wat betreft haar verklaringen dat haar broer K. en haar neef S'. zo'n vier à vijf jaar geleden beschoten werden door de Iraanse autoriteiten en dat haar broer K. als gevolg hiervan tot een jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, wordt in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. In het bijzonder wordt vastgesteld dat het enige artikel dat verzoekende partij hierover bijbrengt enkel bericht over het schietincident, dat verzoekende partij wat betreft de veroordeling van K. tot een jaar gevangenisstraf geen enkel document kon voorleggen en ook geen overtuigende verklaring aanbracht voor het ontbreken ervan, en dat verzoekende partij bovendien niet aantoonde dat de in het door haar bijgebrachte artikel vermelde K. A. uit Kotban inderdaad haar broer is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog op geen enkele wijze de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die geleid hebben tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar asielaanvraag *in concreto* weerlegt dan wel verklaart.

Waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, zoals haar leeftijd, psychologische toestand en haar achtergrond, concretiseert zij op geen enkele manier hoe haar persoonlijke omstandigheden van aard zijn de door haar afgelegde verklaringen in een ander daglicht te stellen. Waar zij in haar verzoekschrift overigens stelt dat zij "*verward en ernstig getraumatiseerd*" is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dienaangaande geen enkel medisch attest bijbrengt en zich dan ook beperkt tot het uiten van blote beweringen.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de vastgestelde onwetendheden en onaannemelijkheden die door verwerende partij werden vastgesteld. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt vereist "*alles te weten*", noch blijkt dat van haar wordt verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert bewijst.

Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat verzoekende partij geenszins bijgetreden kan worden in haar verweer dat de commissaris-generaal haar verklaringen "*zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig*". Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt verder dat verwerende partij nagelaten heeft haar problematiek te analyseren aan de hand van (mensenrechten)rapporten. Verwerende partij stelt slechts dat haar verklaringen volkomen ongeloofwaardig zijn, zonder zich de vraag te stellen of het asielaanvraag zich zou hebben kunnen voorgedaan. Nochtans blijkt de door haar aangehaalde problematiek duidelijk uit de verschillende mensenrechtenrapporten waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst.

2.2.5.2. De Raad merkt evenwel op dat de loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten aangaande de situatie in Iran niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, gelet op haar volstrekt ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke blijft.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt voorts dat de bestreden beslissing het “*verbod op willekeur*” heeft geschonden nu (i) verwerende partij niet duidelijk aangeeft waarom er geen sprake zou zijn van geloofwaardige elementen, (ii) verwerende partij nagelaten heeft alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen; en (iii) geen feitenvinding is gebeurd en verwerende partij zich daarentegen beperkt tot het verwijzen naar een stereotype argumentatie.

2.2.6.2. De Raad herhaalt evenwel dat verwerende partij wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.12. – en dat er geenszins sprake is van “*een stereotype argumentatie*”. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij nagelaten heeft alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker rust en dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X).

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog benadrukt dat zij een reëel risico loopt te worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten bij een terugkeer naar haar land van herkomst, gelet op haar vermeende hulp aan een Koerdische partij, de ontvoering en foltering van zijn vader en de problemen van haar broer in Iran, bemerkt de Raad dat, zo blijkt uit wat voorafgaat, aan deze door verzoekende partij beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van het vervoeren van haar oom en zijn vrienden geen enkel geloof kan worden gehecht. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat haar broer K. en haar neef S'. zo'n vier à vijf jaar geleden beschoten werden door de Iraanse autoriteiten en dat haar broer K. als gevolg hiervan tot een jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij merkt in verband met de algemene veiligheidssituatie in Iran op dat “*verscheidene rapporten*” stellen dat de grensgebieden tussen de Iraakse Koerdische Autonome Regio en Iran en het grensgebied tussen Diyala en Iran bijzonder onveilig zijn, gezien de gewelddadige grensoverschrijdende botsingen tussen enerzijds het Iraanse leger, de KDPI en de PJAK, en dat ook het grensgebied met Turkije gevaarlijk is nu er militaire acties voorkomen van de Turkse luchtmacht tegen de PKK.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij nalaat haar betoog te staven aan de hand van objectieve informatie. Verzoekende partij toont dan ook op generlei wijze aan dat er heden in Kotban (Salmas, Iran), waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 december 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Kurmanji en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT